

Sõnumi märkamine Loojalt

Tänapäeva inimene kasutab rohkesti tehnilisi abivahendeid, mis kõik väidetavalt tema aega ja mis seal salata, mõnikord ka raha kokku hoiavad. Olgu selleks siis GPS seade, mobiiltelefon või läptop. Tuleb vaid kahel käel sõrmitseda klaviatuuri klahvidel ja ongi saadetud kiri või teade, kellele vaja. Ka Jumal annab tänapäeval inimesele teada oma sõnumid. Ta teeb seda armastavalt Piibli kaudu ja ta soovib, et kristlased selle sisusse ikka ja jälle süveneksid.

Aprillikuu lehenumberi juhtmõtteks on see, mida võime õppida õuesõppe kaudu. Kui jälgime hoolega kõike seda, mida Taevaisa on loonud, meenutame ka Tema seadusi, mis on kirjas Pühakirjas. „Ärgu lahkugu see Seaduse raamat sinu suust, vaid mõtiskle sellele päeval ja öösel, et sa peaksid hoolsasti kõike, mis sinna on kirjutatud, sest siis õnnestub su teekond ja siis on sul kordaminek.“ (Jos.1:8)

Paljud armastavad ütelda, et nende elu on kiire, kuid kas see kiirustamine tuleb ikka kasuks? Ehk tasuks aeg mõnikord maha võtta ja mõlgtutada mõtteid Looja kordumatu loodu üle. Kevadega tasuks seda mõtet ikka ja jälle taaselustada, sest see virgutab vaimu.

Pühapäevakool tutvub õuesõppega

Juba nii mõnedki aastad kõneldakse haridusmaastikul õuesõppe positiivestest külgestest. Järgmised kaks tundi tutvub õuesõppe võimalustega ka koguduse pühapäevakool, mille käigus külastame 29. aprillil Savi talu Assamalla külas.

Tegelikult saab õuesõpet seostada mitmete õppeainetega, olgu selleks siis ajalugu, loodusõpetus või miks mitte ka usuõpetus. Kinnitab ju Piibelgi, et Jeesus õpetas seal, kus oli rahvast, kasutades selleks siis mõistujutte ehk tähendamissõnu. Siinkohal tasub mainida, et tol ajal puudusid lihtrahval raamatud ja nii omandati teadmisi peamiselt lugude jutustamise ja iisreli vanassõnade pideva kordamise kaudu. Veel enam, lugude vestmine oli Jeesuse peamine õpetamise meetod. Piibel kinnitab, et ilma tähendamissõnadeta ei rääkinud Jeesus jüngritele midagi ja isekeskis olles selgitas ta neile kõikide mõistujuttude tähendused. Mida rohkem jüngrid mõistma hakkasid Jeesuse õpetuste tähendust, seda mitmekesisemaks muutusid Jeesuse poolt jutustatud tähendamissõnad. Olid need ju jutustatud selleks, et rahvas mõistaks ja aru saaks. Igal tähendamissõnal oli oma roll, vorm ja koht. Seda fakti rõhutavad nii evangelist Matteus, Markus, kui ka vähemal määral Johannes oma jutustustes Jeesuse elust.

Kadrina pühapäevakool on käinud küll Emakeele ausamba juures õppekäigul, kuid järgmised kaks tundi tutvutakse õuesõppega juba põhjalikumalt. Saab ju selle kaudu puudutada mitmeidki Jeesuse poolt jutustatud olulisi tähendamissõnu, näiteks tähendamissõnu lammastest ja lambatarast või targast majapidajast. Koguduse pühapäevakooli õpilased on siiani olnud väga tublid, mistõttu on väga oluline pakkuda neile mitmekesisist ja arendavat õppimisevõimalust, lähtudes kõigest sellest, mida Jeesuski õpetamisel oluliseks ja tähtsaks pidas. Kes õpib, seega jõuab ja õuesõppe kasuks räägib ju seegi, et saab veeta mõnusasti ja kasulikult aega kevadiselt värskes õhus. Kõigest, kuidas meil õuesõppe tunnid kujunesid, saate loodetavasti lugeda ka edaspidistest lehenumbritest. Õnnistusrohket kevadet ja jääge ikka meiega!

Kevadine mälumäng

Hea lugeja!

Taas on aeg kevadiseks mäluturgutuseks. Nii sellest kui järgmisest lehenumbriest leiate mälumängu küsimused. Õigeid vastuseid selle mälumängu küsimustele ootame 1. maiks 2018 meiliaadressil mlerikson@gmail.com või tuua vastused pühapäeval isiklikult õpetajale. Parimatele taas auhinnad. Mõnusat pealehakkamist!

1. Mis aastal hakkas ilmuma ajaleht „Eesti Postimees“ ja kes oli selle lehe peatoimetaja?

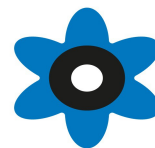
- A: 1878 aastal. Otto Wilhem Masing
- B: 1861 aastal. Karl-Robert Jakobson
- C: 1863 aastal. Johann Voldemar Jannsen

2. Kus asub Eesti vanim teadaolev puutkirik ja mis aastal on see ehitatud?

- A: Vormsi saarel, 1671.
- B: Ruhnu saarel, 1644.
- C: Manilaul, 1631.
- D: Abrukal, 1683.

3. Kes neist eesti heliloojatest on tuntud vaimuliku laulu „Kalla, kallid Isa käsi“ sõnade autor?

- A: Gustav Ernesaks
- B: Jaan Lattik
- C: Tuudur Vettik

Enesestmõistetav?

Kas kirik on mulle enesestmõistetavalt olemas? Jah, muidugi! Kirik on minu jaoks tähtis? Enesestmõistetav! Kõik, mis kirikus toimub või tehakse on avatud kõigile inimestele? Enesestmõistetav! Kirik on ka organisatsioon, millel on kulusid ja need vajavad kuskilt katet? Enesestmõistetav. Paraku just siin tekib mingi arusaamatu tõrge!

Põhimõtteliselt on nii, et kiriku liikmed on kohustatud oma kohalikkude kogudust ka ülal pidama. Kogudus on isemajandav, seda ei pea ülal ei riik ega vald. Jah, on hea, kui kogudus leiab oma eelarvesse raha mujalt, näiteks rendib oma maad jmt, kuid vastutus oma kiriku käekäigu eest on ikkagi inimestel. Seda nimetatakse liikmeannetuseks ehk kirikumaksuks.

Kui nüüd keegi on elutempo sees oma kogudusest eemale jäänud, siis parim viis koguduse eluga lähemalt tutvumiseks on ise kohale tulla. Oleme siinsamas Elulätte veergudel kui ka internetis püüdnud jooksvalt kajastada seda, mis teoksil, mis plaanis.

Kulla koguduseliige! Sinu kirik ei ole täiuslik nagu pole seda ka Sina ise, kuid ka kirik peab siin ilmas mingil moel hakkama saama. Enesestmõistetav elutõde? Pealegi – mitte miski ei ole päriselt Sinu oma, kui Sa pole sellesse isiklikult panustanud. Sellised „kolhoosikorra“ ajad on ammu möödas, mil igamees mõtles, et minust ei sõltu ju miskit ja küllap keegi kuskil ikka minu eest asjad ära teeb... Vaba inimene ja vaba kirik ei saa sellist suhtumist endale lubada.

Vahel on mõni kirikukauge inimene teinud suured silmad, olles kuulnud sellest, mismoodi kirik ennast majandama peab: veider, et mõni, kes kuulub sellesse organisatsiooni; kellel on olemas oma kirik, näib samal ajal üldse mitte huvi tundvat, kuidas sellel läheb? Enesestmõistetav?

Meelis-Lauri Erikson

Vihmavarblane

II osa

Tüdinult komberdas Lembit tagatoast esikusse ja sattus seal kokku Saare Taaliga. Too oli sõandanud ise sisse astuda, kui nägi, et avama ei tuldud. Oli ta ju Lembitu ja Eda naabrinaine ja tundis mõlemaid juba pikka aega.

„Seda et, tere siis! Ma tuln vaatama, et mis te siin siis teete kah? Ja seda ka Lembit, et mul on sulle ka väheke ütlemist.“

„Mõh?“

„Ajasime just Edaga väljas paar sõna juttu ja ma arvan, et ära sa talle selle arstile minekuga nii palju praegu ehk peale käi. Olen ikka arvanud, et lapsed sünnivad peresse siis, kui selleks õige aeg on antud. Sa kuula mind vanainimest natuke ka ja mis teil siin praegu kahekesi viga on, kui sa aga selle pudeli poole pisut vähem vaataksid.“

„Vait, mis sa sõge vanainimene meie elust ka tead või jagad ja üleüldse, mis see kõik sinusse puutub, mida mina oma naisega teen või räägin?“

„No saa siis neist noorematest inimestest tänapäeval aru või midagi! Kuidas sa julged minu vanainimese peale häält tõsta? Aga vaata Lembit, Eda on mulle selle ajaga, mis te siin Kuningamäel elanud ja olnud olete väga südamesse kasvanud. Võiks ütelda, et nagu oma tütar või noorem sõbratar, kui sulle nii paremini meeldib, igaljuhul mina olen rääkinud. Ära pane pahaks!“ Seda öeldes pöördus Saare Taali kanna pealt ringi ja läinud ta oligi. Lembit kratsis jälle kõhtu ja tundis end kui rumal poisike, siis aga vihastas ja lõi rusikaga vastu seina.

„Noh, mis sul siis? Hulluks läksid või?“ Tappa astunud Eda vaatas oma abikaasat üllatunud näoga.

Lembit nohises vihast mõnda aega ja küsis siis häält vägisi rahulikuks sundides: „Kuule, naine, ütle õige, mis see Saare Taali topib oma nina meie asjadesse? Vanamehe mattis pool aastat tagasi maha, kasvatab üksi tüdarta. Ei tea, kas on teisel igav või?“

„Ah, mis sa ajad, tahab aidata, ei muud.“ Eda tõmbas tabureti laua alt ja istus ohtes sellele.

„Või aidata? Mis aitaja tema meile? Meil neid endilgi küllalt. Näe, Pauliine käib iga kahe kuu tagant maalt siin. Toob moosipurke ja juurikaid.“

„Jõuab siis temagi alati, pealegi tal see siiatulek nii kerge olegi. Peab Jõgevalt teisele bussile ümber istuma.“

„Seda nüüd küll. Kuid ta ikka kaugel sugulane või nii, aga see Saare Taali, puha võõras inimene ja suur jutupaunik veel tagatipuks.“

„Ja ometigi passib too jutupaunik sulle nii mõnelgi nädalavahetusel üsna hästi joomakaaslaseks.“

Lembit maigutas selle jutu peale vaid suud ja mida tal õigupoolest vastata oligi, kui naise poolt öeldus omajagu tõtt peitus. Ta

komberdas uuesti tagatippu ja istus jälle taaskord lõuendi taha. Kuid katsu sa siis tööd teha või keskenduda, kui mõtted kihutavad peas kui kiirrong ja eelmise õhtu pohmakas ei taha kuidagi järele anda. Lembitu mõtted rändasid jälle taaskord kuhugi lapsepõlvemaale. Tema papa, täisnimega Georg-Aleksander oli ametilt kaupmees. Linnas, Põltsamaal, olnud tal väike poekene, kus ta kauples kardemoni, majoraani, suhkru ja teiste veel siin tundmata maitseainetega. Papa siis meenutanudki alati muheledes, et kui Lembit ise umbes ühaksene olnud, istunud ta kord ühel hommikul, just natuke enne jõulupühi, isa poes suhkrukoti otsas ja ajanud kahe peoga suhkurt suhu. Õhtul saanud poisike aga liigest magusa söömisest tugeva kõhuvalu ja pidanud seetõttu terveks ööks haiglasse minema. Pimedas haiglapalatis lamades näinud poisike seintel kõiksugu imelikke olevusi, keda ta haiglakolliks kutsunud. Papa teadnud talle rääkida veel teistestki kummalistest asjadest. Näiteks olnud papa sünnikodu lähedal Helme vallas, Patiku külas üks talu, mida Tedre taluks hüüti ja seal elanud üks iseväarki eraklik vanamees kodanikunimega Herbert Varblane, keda kohalikud ka Vihmavarblaseks hüüdnud. See kummaline ätt kandnud nii suvel, sügisel kui talvel, vaid valgest linasest kokkuõmmeldud hõlsti ja selle peal mulgi kuube ning targemate inimeste juttude järgi omanud too vanamees tervendaja või ettenägemise võimeid. Nii mõnedki tõbisid lähemalt ja kaugelst käinud tema pool ja saanud ka abi.

Nüüd ärkas Lembit kui mingist tardumusest. Jah, mälestused olid teda üsna kaugele minevikku viinud, kuid ometi oli mehe sisemuses kuskil selline tundmus nagu oleks isa talle neist alles eile rääkinud. Ta tõusis ja hakkas toas närviliselt edasi tagasi käima.

„Eda, too mulle ometi moosivett või midagi! Maos hirmsasti kõrvetab,“ hüüdis ta kõõgis toimetavat naist.

Too tuli hüüde peale tagatoa uksele, raputas pead ja ütles:

„Tead, tule ja tee ise. Ega ma sulle mõni teenija ole!“

Ei tea juba mitmendat korda vedas Lembit end jälle kööki, lõi külmikuukse pärani lahti ja võttis sealt välja Pauliine toodud maasikamoosi purgi. Mängleva kergusega avas ta selle kaane ja tegi endale joogi valmis. Siis istus ta köögi laua taha ja jäi aknast välja vahtima. Eda vaatas välja vaatavat meest ja ohkas. Kui haige inimene usub, et teda parandab koledast pohmakast ainult moosivesi ja ta ikka arvab, et kõik on hästi, on valesti midagi mehe peas, mõtles Eda.

Järgneb